

om de, naar de ere voksne fast her i Landet, paa deres gamle Dage bleve afviste fra Ugestillethed med Landets egne Børn. Det vilde efter min Mening minde lidt for meget om de gamle Ord: Utat er Verdens Løn. Det tror jeg ikke vil være nogen god Leveregel lige saa lidt for Statsfamsundet som for den private. — Det er Grunden, hvorfor jeg har taget Afstand paa dette ene Punkt fra det øvrige Udvalg; det er altsaa stet i den Hensigt at holde Bøjen fri eller dog nogenlunde farbar til Rigsdagen for de Udlændinge, som søge om Indfødsret, og dernæst, for at man ikke skal opføre sig utatnemmelig eller upaafønlende, naar disse Folk have boet her i lang Tid. En Tredjedel af de paa dette Forslag opførte Ansøgere har boet her i over 30 Aar og kun 3 eller 4 have opholdt sig her i Landet i mindre end 10 Aar.

Indenrigsministeren (Hørring): Den foreliggende Betænkning og de Udtalelser, vi nu have hørt fra den ærede Ordfører og det ærede Mindretal (S. Jensen), give mig kun Anledning til at dvæle ved to i Betænkningen omhandlede Forhold. Det ene er Formen for de angaaende Indfødsretsansøgningerne afgivne Erklæringer fra vedkommende Kommunalbestyrelser. Det er i saa Henseende fremhævet i Betænkningen, at Erklæringerne fra Københavns Magistrat have en noget kortfattet Form, og at de i deres Indhold ikke ere saa fylbige som de, man faar fra de øvrige Kommunalbestyrelser. I saa Henseende er der, efter hvad jeg ved, kun en formel Forstel. I Virkeligheden er den Underjøgelse, der anstilles i København, fuldt saa fylbig som den, der anstilles andre Steder. Københavns Magistrat søger altid at indhente Erklæring fra Politimyndighederne, særlig ogsaa fra den Adeling af Magistraten, der har Fattigvæsenet og Alderdomsunderstøttelsen under sig; man kan derfor, naar man har Københavns Magistrats Erklæring, trygt gaa ud fra den Forudsætning, at disse Oplysninger altid ere indhente. Men det maa ganske vist erindres, at her i København, hvor man har saa lidt og kun kan have saa lidt Kendskab til den enkelte, er det ulige vanskeligere at afgive disse Erklæringer end andesteds. Den ærede Ordfører fremhævede særlig, at „Retshjælpen“, fra hvem der indkommer mange Ansøgninger, tit havde sine Oplysninger i en mindre tilfredsstillende Form. Det har jeg ogsaa lagt Mærke til, vi ere i Indenrigsministeriet opmærksomme paa dette Forhold, og vi skulle søge at forandre det, saa vidt det ikke allerede er stet.

Saa vidt jeg mindes, er der allerede gjort Skridt i den Retning, men vi skulle fremdeles have vor Opmærksomhed henvendt derpaa.

Det andet Punkt, som jeg vil tillade mig at fremhæve, er Ansøgenes Stilling med Hensyn til Børnepligten. Det samme Forhold var paa Tale i sidste Samling, da vi havde Indfødsretsforlaget til Behandling her, men det ærede Udvalg har paa ny fremdraget det i Aar, og jeg skal derfor gaa lidt nærmere ind paa det. Efter de Bestemmelser, der ere gældende i saa Henseende, er det ikke saa let at afgøre, om Udlændinge ere Børnepligt underkastede eller at paavise det Tidspunkt, fra hvilket de ere Børnepligt underkastede. Den Bestemmelse, vi i saa Henseende have at holde os til, findes i Loven om Børnepligt af 6te Marts 1869, § 2. Jeg skal tillade mig at oplæse den: „De, der ikke have dansk Indfødsret, blive, for saa vidt ikke Overenskomst med fremmed Stat eller undersaatligt Forhold til en saadan er til Hinder derfor, Børnepligten undergivne, naar de erhverve fast Hjem her i Landet.“ Det første, der altsaa maa spørges om, er, om der ikke habes Overenskomst med den fremmede Stat, hvori den paagældende er født, gaaende ud paa, at man ganske sig selv erklærer hinandens Undersaatter for fritagne for Børnepligt i det fremmede Land. En saadan Overenskomst have vi med en Række Stater, men ganske vist med Stater, fra hvilke der ikke indvandrer mange, nemlig Brasilien, Belgien, England, Italien, Nederlandene, Svejts, Venezuela og vistnok ogsaa de nordamerikanske Fristater. — Den anden Hindring, der kan være til Stede for at kræve Børnepligt af en fremmed her i Landet, er dette, at det undersaatlige Forhold til hans Hjemland er til Hinder derfor. Det antages, at det undersaatlige Forhold, hvori han staar til sit Hjemland, er en Hindring for at kræve Børnepligt af ham her, naar han allerede er indlemmet i sit Hjemlands Hær, eller hans Hjemland forlanger af ham, at han skal vende tilbage til det for at opfylde sin Børnepligt inden for den Alder, i hvilken Børnepligt kræves af ham. Naturlig det sidste kommer til Anvendelse over for Tyskland, idet dette Land holder paa, at de Tyssere, som udbandre til andre Lande, skulle opfylde deres tysske Børnepligt, og derfor kan man i al Almindelighed gaa ud fra, at der ikke kan kræves Børnepligt i Danmark af Tyssere, som ere indvandrede hertil. Selvfølgelig, ingen Regel er uden Undtagelse, og det gælder ogsaa her; men jeg siger, at i al Almindelighed kan man her danne sig en Mening om, hvorvidt vedkom-